

Langs de weg Värnamo - Hillerstorp loopt van een parkeerterrein een pad 300 m noordwaarts het park in en eindigt bij een kanjer van een uitkijktoren. Het geval bevat 4 etage's en is ongeveer 12 m hoog.

Daar staan we om half zeven diezelfde avond nog maar op de onderste ervan met ingehouden adem stil. Op ongeveer 25 m afstand lopen twee Kraanvogels al pikkend tussen het halfhoge gras die zich totaal niet bewust



Een stukje *Dendrophyllia*-koraal, ware grootte.

Afb. 3

zijn van twee versteende vakantiegangers. Voor het uit de tas halen van de videocamera wordt zo'n vijf minuten uitgetrokken. Maar dan heb je ook wat! Nu is het beeld door de camerazoecker niet alles en Coby wijst dan ook op twee pluche bolletjes die soms helemaal door het gras verborgen zijn en dan weer even zichtbaar achter de kranen aanhobbelen. Jawel, het is 18 mei en de kranen hebben al jongen. Zich langzaam verplaatsend bereiken ze kennelijk het broedgebied van een kievipaar. De beide echtelieden doen er alles aan om de kolossen te verdrijven en het is koddig om te zien hoe bij iedere stootduik de lange nekken worden ingetrokken om 'het

koppie erbij te houden.

Hoe lang we naar dit tafereel kijken? Ach...

We gaan verder omhoog de toren in. Jan Jacobs....let op!!

De eerste verdieping heeft een vloeroppervlak van 10 x 10 m. Daarboven een dak, er omheen een glaswand en op de vloer bankjes en tafeltjes! Heel geriefelijk maar ook erg stil. Geen geluid dringt er door. De 2e verdieping is weer open evenals de 3e.

Het is inmiddels half tien geworden. De zon staat laag en geeft een prachtig strijklicht over de Mosse met daar middenin het Kävsjön. Naast de Kraanvogels en hun jongen met nu nog meer Kieviten boven hun hoofd, steken op meer dan dertig plekken Grauwe en Canadese ganzen hun kop boven het jonge gras uit. Boven ons blaten onophoudelijk Watersnippen, 'tureluren' Tureluurs en jodelen in de verte een paar Wulpen. Iets anders horen we niet.

We zijn kennelijk toch doorgestaan met ademen, zachtjes afgedaald en voorzichtig over het knuppelpad naar de auto gelopen.

Bij de caravan aangekomen is het donker. Blijkbaar nog helemaal onder de indruk de auto geparkeerd en rustig de deuren opengedaan. Dat bezorgt ons de laatste verrassing van de dag. Vanuit het weitje grenzend aan het onze klinken geluiden die we niet kennen. Je kunt het als een beetje klaaglijk omschrijven en bestaat uit meerdere toontjes. Het weitje moet er vol mee zitten want we horen het uit alle hoeken vandaan. Maar wat doe je met alleen geluid als je niets kunt zien? Juist dan pak je maar weer de video. Het beeld is niks maar het geluid kun je ook opnemen. Misschien komen we er morgen achter wie dat produceerden. Zo niet, dan nemen we alles mee naar huis. Het moet gek gaan als er niet iemand.....

Welterusten.

(wordt vervolgd)

Bijzondere gebeurtenissen op Vlieland

Koene Vegter

Tussen Bonnie en Daniëlle in vond van 4 tot 6 september 1998 de jaarlijkse waddenexcursie plaats. Deze keer naar Vlieland waar zowel hoogte- als dieptepunten genoteerd konden worden.

De overtocht vanuit Harlingen verliep vlekkeloos bij vrij warm en windstil weer. Vanaf de achterplecht gaf excursiecoördinator Rien Sluys, nog onbewust van komende gebeurtenissen, moeiteloos college over de verschillen tussen visdief / Noorse stern en zilvermeeuw / stormmeeuw. Aan het eind van de rustieke Dorpsstraat verbleven we in vakantiehuis Twest Endt. Onder de ca 35 deelnemers was een afname van ongepaarde mannetjes te constateren, maar een toename van paren, zodat dit voor de toekomst van deze excursies zeker hoop biedt. Een

rianter slaapruijme leidde echter niet bij iedereen tot meer slaapgenot, vanwege een relatief hoog snurkgehalte onder de natuurvrienden.

De volgende dag was er 's ochtends sprake van birding in the rain, waarbij naast alle tinten grijs en soorten druppels ook nog van heel wat vogels te genieten viel. Vooral de overtrekkende lepelaars staken prachtig wit af tegen de donkere luchten. Mogelijk geroerd hierdoor fietste Rien Sluys van de Kroonse polderdijk naar beneden, daarbij over het hoofd ziend dat er ter plaatse nog een listige draad tussen de paaltjes was gespannen. De hieruit resulterende salto, die bij de ongelukkige aanvoerder tot een gekneusde schouder en een verstuikte duim leidde, werd door seniorlid Frank van Duivenvoorde desalniettemin met een 9.8 gewaardeerd. Dit bracht Rien toch weer op de been en hoewel enige doktersassistentie noodzakelijk was bleef hij de excursie manmoedig leiden: links in de mitella en rechts met de

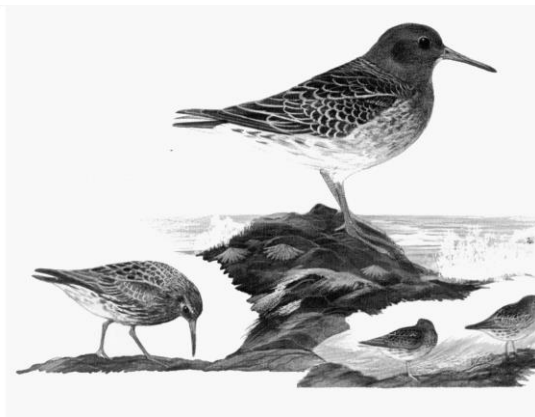
telescoop. Hieruit blijkt toch maar weer eens dat de echte vogelliefhebber niet stuk te krijgen is. Gelukkig verbeterde het weer 's middags en vooral de volgende dag aanzienlijk, zodat niet alleen het Posthuys aangedaan hoefde te worden, maar regenpakken uit en broekspijpen afgeritst konden worden. Veel waarnemingen waren het gevolg; in totaal over de 100, waarvan ik er bijna 70 voor mijn rekening kon nemen, waarmee ik lange tijd in de race bleef met jeugdige superspotters als Richard Zonneveld, maar uiteindelijk uiteraard geklopt werd. Bij de Kroon's polders en het Posthuyswad waren het vooral de groenpootruiter en de tureluur die opvielen door hun mooie vlucht en geluid. Ook veel tapuiten, bergeenden, pijlstaarten en talingen, gestoffeerd met plevieren en een enkele kluut. Over zee waren het vooral de Jan van Genten, zowel de lichte adulten als donkere juvenielen, die opzien baarden met hun spectaculaire duikvluchten, afgewisseld door voorbij schietende kleine jagers en grote sterns. Boven het duin de gebruikelijke maar altijd weer fraaie kiekendieven, hoewel één van de mooiste – mannetje blauw – zich deze keer niet liet zien. Opvallend waren de honderden gierzwaluwen die van zee het land binnenvielen en op hun jacht naar libellen soms tussen de waarnemers door kliefd. Voorzitter Jelle van Dijk wist onmiddellijk te melden dat hier sprake was van trek van Scandinavië naar Afrika. Waarom Noordwijk dan niet werd aangedaan bleef onduidelijk, maar gierzwaluwexpert Hein Verkade zal dit in nader onderzoek nemen. In het bos heb ik mij zelf niet begeven, maar ook daar



Posthuys Vlieland

werden fraaie exemplaren genoteerd zoals goudhaantjes, vliegenvangers en spechten. Bij Dijkstra's plasje een invliegende watersnip. Dan zijn er natuurlijk ook altijd de bijzonderheden. Tijdens de vorige Vlielandexcursie nu 3 jaar geleden zorgde een havikarend op de Vliehors zelfs voor landelijke opschudding. Dit jaar was dat lot toebedeeld aan de morinelplevier, die enkele dammen rechts van paal 20 door een kleine club gelukkigen gespot werd. Een vervolgdelegatie onder leiding van Jelle van Dijk kon het toetje na de als vanouds overheerlijke macaronimaaltijd maar nauwelijks afwachten alvorens in de avondzon strandwaarts te sprinten. Helaas tevergeefs; diverse strekdammen

werden afgespeurd, maar de morinel liet zich niet meer zien. Wel talrijke steenlopers, een enkele kanoet en twee paarze strandlopers: voor mij mooi genoeg. Alleen volhouder Ton Swanen had, met een telescoop gewepend



Paarse Strandloper

in het hoge duin gezeten, het geluk het beestje na ieders vertrek alsnog in het vizier te krijgen. Ook waren er nog de Russische kauw, herkenbaar aan een zwakke lichte vlek bij de hals, die zich ter hoogte van het Posthuys liet bewonderen, en de Noorse gele kwikstaart, herkenbaar aan een donker kopje en weer te onderscheiden van de Engelse variant, zoals Hein Verkade geduldig uitlegde, dit alles te aanschouwen in een eenvoudig paardenweitje langs de route. Op roofvogelgebied waren het tenslotte een visarend, wespendif en enkele boomvalken die de blitz maakten. Roofvogels maakten ook het spannende slot uit van de traditionele waddenquiz. Nadat door quizmaster Jaap Deelder en Koene Vegter de algemene kennis op het gebied van wadden en vogels was getoetst, werd de winnende groep in een individuele ronde door roofvogelexpert Jaap Deelder aan de tand gevoeld om tot een uiteindelijke winnaar te komen in de persoon van Kees Verwey, aan wie door dezelfde Jaap Deelder maar nu als beeldend kunstenaar een bijzonder fraaie in eiken uitgevoerde zeearend werd uitgereikt. Als ereprijs en bijzonder blijk van waardering kreeg Rien Sluys, die na zijn vertrek als coördinator vorig jaar, deze excursie opnieuw georganiseerd had (13^e keer!), een uit speciaal notenhout gesneden zwartkop overhandigd. Na zoveel moois past nog slechts het woord van de dichter; in dit geval de aan Vlieland verknochte Jan Slauerhoff die aldus sprak:

*Nu weet ik: Nergens vind ik vree,
Op aarde niet en niet op zee.*

Gelukkig weten wij als excursiegangers dat er op de waddeneilanden toch nog mogelijkheden liggen. Na Vlieland hopen wij dat begin september volgend jaar op Terschelling rond de Wierschuur opnieuw te mogen ervaren.